

Hani Kimi Zamanlar

– halisi · 16 Ekim 2021

Hani kimi zamanlar, yalnız kaldığımızda,
Mesela akşam vakti, ufka daldığımızda,
Göğsümüz daralır da, nefesimiz yetmez ya!

Nedense her anımda ben bunu yaşıyorum.
İçimde hüzün yüklü bir ukde taşıyorum.

Söylenmedik sözlerim, sükûtun mahbesinde,
Boyun büker kadere, acziyet kafesinde.
Kanadı kırık kuşlar, hiç şikâyet etmez ya!

Ben bu ahval üzere, sessizce duruyorum,
Gerçeklerden kaçarak, hayaller kuruyorum.

Önüm ardım uçurum, dibi yok, nihayetsiz.
Halimi arz etmeye, sözcükler kifayetsiz.
İçin için yanan kor, sönmek nedir bilmez ya!

Yüreğim yangın yeri, biteviye yanmakta,
Kül olup savrulmayı, kurutuluşu sanmakta.

Dertlerim ardı sıra, sükün edip geliyor,
Sanki zehirli hançer, yüreğimi deliyor.
Eğer toprak çoraksa, gül eksen de bitmez ya!

Umut, susuz pınarım, sanki küsmüş, çağlamaz,
Ne yapsam da nafîle, hiçbir fayda sağlamaz,

Takvimin yaprakları düşerken birer birer,
Yaşanmamış bir ömür, halen muradı diler.
Nedense hep sızılar, geceleri azar ya!

Sinemdeki yarayı, hasret ile dağlarım,
Mehtapsız gökyüzüne bakar bakar ağlarım.